

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา
 - 1.1 หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
 - 1.2 โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาและอัตราเวลาเรียน
 - 1.3 วิธีสอนและแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 1.4 การวัดและประเมินผลตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 1.5 ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 2.3 ระดับความเข้าใจในการอ่าน
 - 2.4 องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน
3. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี
 - 3.1 การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี
 - 3.2 องค์ประกอบของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี
 - 3.3 ขั้นตอนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี
 - 3.4 การคิดคะแนน
4. ความคิดเห็นและการวัดความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 2-7) หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ คือ สามารถใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและสามารถสื่อความโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษา เหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ตลอดจนสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมุ่งให้นักเรียนมีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ตามวัยและศักยภาพ สามารถนำประสบการณ์ทางภาษาไปผูกพันในชีวิตประจำวันได้

โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาและอัตราเวลาเรียน

โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาได้มีการกำหนดให้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น (Beginner Level) จำแนกได้เป็น 3 ระดับ ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 10)

1. ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดปีการศึกษา
2. ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดปีการศึกษา
3. ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 1-4 กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดปีการศึกษา

การกำหนดอัตราเวลาเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 6 คาบ (120 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทีละน้อยแต่กระจายไปตลอดสัปดาห์ สำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 15 คาบ (300 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทุกวัน

ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม		ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้		ภาษาอังกฤษหลัก 1-4	
ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
6 คาบ/สัปดาห์ เริ่มเรียน ภาคเรียนที่ 2 120 คาบ/ปี	6 คาบ/สัปดาห์ 240 คาบ/ปี	6 คาบ/สัปดาห์ 240 คาบ/ปี	6 คาบ/สัปดาห์ 240 คาบ/ปี	6 คาบ/สัปดาห์ 600 คาบ/ปี	15 คาบ/สัปดาห์ 600 คาบ/ปี

หมายเหตุ 1 คาบ = 20 นาที

หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 นี้ เป็นหลักสูตรที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นหลัก โดยให้มีมาตรฐานพื้นฐานเดียวกัน และต่อเนื่องกันตลอดแนว ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ขอบข่ายเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็นเพียงมาตรฐานขั้นพื้นฐาน โดยกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้งาน การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี จึงขอกล่าวถึง เฉพาะหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในระดับที่ 3 ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษระดับ มาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 1-4 กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลัก 1-4

1. เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสมกับระดับภาษาที่เขียน
2. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์การใช้ภาษา
3. เพื่อให้สามารถพูด ฟังและสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ อ่านออกเสียงและอ่านจับใจความได้
4. เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยการเขียนข้อความ และคำพูดต่างๆ ได้ด้วยอักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน สะกดคำถูกต้องและใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง

5. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม โดยใช้สื่อประเภทต่างๆ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ พจนานุกรม และสื่ออื่นๆ
6. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมในบริบทภาษาที่สื่อสาร
7. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและมีนิสัยรักการอ่าน

ภาษาอังกฤษมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level)

จุดประสงค์และผลการเรียนรู้	เนื้อหาทางภาษา	แนวการจัดการเรียนการสอน
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หลัก 1-4 (ชั้น ป.5-6) มีจุดประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างถูกต้องชัดเจน และเหมาะสมกับระดับภาษาที่เรียน 2. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานในการเรียนระดับที่สูงขึ้น มีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์การใช้ภาษา 3. เพื่อให้สามารถพูด ฟัง และสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ อ่านออกเสียงและอ่านจับใจความได้ 4. เพื่อให้สามารถสื่อสารเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยการเขียนข้อความและคำพูดต่างๆ ได้โดยใช้อักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน สะกดคำถูกต้องใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง 5. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมในบริบทภาษาที่สื่อสาร 6. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและมีนิสัยรักการอ่าน	โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้ การทักทาย กล่าวลา แนะนำตนเองและผู้อื่น ขอบคุณ ขอโทษ พูดแทรกอย่างสุภาพ ขออนุญาต ขอร้องหรือออกคำสั่งให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำตอบในวงคำศัพท์ที่กำหนด คลังคำ เป็นคำไวยากรณ์ที่ปรากฏในโครงสร้างไวยากรณ์ในระดับนี้เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสิ่งใกล้ตัว วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของผู้เรียนเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สถานที่ ทิศทาง วัน เดือน ปี ฤดูกาล ฯลฯ ซึ่งเป็นคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา กริยาช่วย คำคุณศัพท์ คำกริยา วิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน คำอุทาน ในวงคำศัพท์ประมาณ 940-1050 คำ นอกเหนือไปจากการวงคำศัพท์เดิม ซึ่งผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ประมาณ 360-450 คำ รวมคำศัพท์ที่สะสม 1300-1500 คำ ฯลฯ	เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์จึงควรจัดการเรียนการสอนดังนี้ 1. เน้นการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้สอดคล้องกัน ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง ควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในห้องเรียน 2. ชี้ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนได้แสดงออก ครูเป็นผู้ดูแลให้ความสะดวก ด้านสื่อการเรียนการสอน ให้คำแนะนำเพื่อให้เป็นไปตามแผนที่เตรียมไว้ 3. เน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ความสุข สนุกสนาน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ 4. รูปแบบของการจัดกิจกรรมจะมีลักษณะเป็นการมอบหมายงาน (Task-based) ให้ผู้เรียนปฏิบัติ ซึ่งผู้เรียนจะต้องร่วมมือกันและมีปฏิสัมพันธ์ กระทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม ใช้การแสดงบทบาทสมมุติ เกม เพลง และอื่น ๆ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ 5. ส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกในการร่วมกิจกรรมทางภาษา

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 นี้ เป็นหลักสูตรที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นหลัก โดยให้มีมาตรฐานพื้นฐานเดียวกันและต่อเนื่องกันตลอดแนวตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ขอบข่ายเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็นเพียงมาตรฐานขั้นพื้นฐาน โดยกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ มีการกำหนดโครงสร้างทางไวยากรณ์ และคลังคำสำหรับผู้เรียนในแต่ละระดับ การกำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานนี้ เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้มาตรฐานในระดับใกล้เคียงกัน ในทางปฏิบัติผู้ใช้หลักสูตรสามารถเพิ่มเติมคัดแปลงและปรับปรุงเนื้อหาต่างๆ ของหลักสูตรให้เหมาะสมกับผู้เรียน และท้องถิ่น (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 2-7)

วิธีสอนและแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนเป็นกระบวนการที่ทำให้วัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายของการศึกษาบรรลุเป้าหมาย

จอยซ์ และวีล (Joyce and Weil, อ้างใน วารี ธีระจิตร, 2530) ให้แนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนว่าเป็นกระบวนการที่ครูและนักเรียน สร้างแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่างๆ ร่วมกัน วิธีสอน หมายถึง กระบวนการที่ครูจัดทั้งในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้เทคนิคการสอนและการใช้สื่อการสอน เพื่อสร้างประสบการณ์ให้นักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการสอน

วารี ธีระจิตร (2530, หน้า 57-59) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนต่างๆ ซึ่งจำแนกได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. วิธีสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher Center Method)
2. วิธีสอนโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Pupil Center Method)
3. วิธีสอนแบบความร่วมมือของกลุ่ม (Cooperative Group Method)

แรมสมร อยู่สถาพร (2535, หน้า 23) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงจุดเน้นและวิธีสอนอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากทฤษฎีและความคิดเห็นทางด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา และสังคมศาสตร์ ทฤษฎีและความคิดเห็นเหล่านี้กำลังมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษา คือ มีความเชื่อว่าการเรียนเกี่ยวกับตัวภาษาเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถทำให้สื่อความหมายในชีวิตจริงได้จะต้องอาศัยองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคม

ในการเรียนการสอนภาษา เพื่อให้มีความสามารถในการสื่อสารนั้น เป็นเป้าหมายหลักในการเรียนภาษาที่สองของมนุษย์มาเป็นเวลานานนับศตวรรษ วิธีสอนต่างๆ ที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นการบ่งบอกถึงความพยายามที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารทั้งสิ้น

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526, หน้า 45) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารว่าอิงหลักการของแนวการสอนภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมาย (Functional-National Syllabus) โดยยึดหลักต่อไปนี้

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้นๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน เพื่อสร้างความสนใจ
2. การฝึกสนทนาอาจจะฝึกเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ โดยใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือ

3. ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในบทสนทนาที่แสดงเนื้อหาความสำคัญ

สก๊อต (Scott, อ้างใน Johnson and Morrow, 1981) ได้สรุปการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยแสดงแนวคิดที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารสำหรับหัวใจในการสอน คือ การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นสื่อในการสอน

การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีหลักการใหญ่ ๆ คือ

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เนื้อหาที่ใช้มีพอสมควรเท่าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. ใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือในการฝึกและถือเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน
4. การสอนยึดนักเรียนเป็นสำคัญ ครูเป็นผู้ชี้แนะ ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

5. การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะเดี่ยว (ทักษะสัมพันธ์) และเน้นพัฒนาการทางภาษา

จุดประสงค์ในการสอนมุ่งให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ทักษะ การเรียนการสอนในระดับประถมศึกษามุ่งให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน คือ ทักษะเบื้องต้นของการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร เน้นทักษะการฟัง การพูดอย่างได้ผลจริงจึง โดยให้นักเรียนปฏิบัติด้วยตนเอง ฝึกในกลุ่มย่อยมากกว่าฝึกพร้อมๆ กันไปทั้งชั้น ส่วนทักษะการอ่านและการเขียน มีการเรียนการสอนอย่างสัมพันธ์กันกับการพูดและการฟังมากกว่าที่จะแยกสอนเฉพาะส่วน

2. ความรู้ความเข้าใจ มุ่งให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับกาลเทศะและสภาพเหตุการณ์ แนวทางในการสอนจึงเน้นที่การสมมติหรือสร้างสถานการณ์จำลอง ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษามากกว่าการท่องจำหลักเกณฑ์ทางภาษา

3. เจตคติมุ่งให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีและถูกต้องต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ให้ความสำคัญและเกิดแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย เป็นวิธีทำความเข้าใจระหว่างคนที่ต่างชาติต่างภาษากัน การประกอบกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ สรุปลความรู้ด้วยตนเอง หรือจากกลุ่มย่อย

จุดประสงค์ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังที่กล่าวมาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ที่มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ให้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ให้มีทักษะทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัย
3. ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาสากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่าน และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ให้เห็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ คือ สามารถใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และสามารถสื่อความโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ ตลอดจนสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้ หลักสูตรนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตลอด 12 ปี การทำสื่อและกระบวนการสอนจึงเน้นทักษะสัมพันธ์ โรงเรียนมีหน้าที่จัดทำหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่น (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 3)

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

ตามหลักสูตรนี้มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และความสามารถในการใช้

ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยมีหลักดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
 2. จัดการเรียนการสอนภาษาด้วยกิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย
- ฝึกการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
3. จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟังและการพูดในระดับเตรียมความพร้อม
- เพิ่มเติม การฝึกฝนการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับอ่านออกเขียนได้และฝึกฝนการส่งสารและรับสารด้วยการฟัง พูด อ่านและเขียนในการเรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 2)

สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

สื่อการเรียนการสอนภาษาที่ดีหลายประเภท แต่ละประเภทมีคุณสมบัติเฉพาะที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ สื่อเหล่านี้จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว นอกเหนือจากหนังสือเรียน แบบฝึกหัด คู่มือครู และแถบบันทึกเสียงประกอบบทเรียนแล้ว สื่อภาษาอังกฤษที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) เช่น หนังสือพิมพ์ แบบฟอร์มต่างๆ จดหมาย แผ่นภาพ ป้ายโฆษณาและอื่นๆ นอกจากนี้สื่อของจริงที่พบเห็นรอบๆ ตัว ทั้งในและนอกห้องเรียนก็สามารถนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้หากโรงเรียนมีความพร้อมก็อาจพิจารณาใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ภาษา วิดิทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self Access Learning Center) สื่อทางไกลอื่นๆ เป็นเครื่องช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น อุปกรณ์และสื่อดังกล่าวนี้ผู้สอนสามารถเลือกใช้หรือสร้างขึ้นให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนการสอน สภาพห้องเรียน ระดับพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยจะต้องแสวงหาความรู้เกี่ยวกับสื่อจะพิจารณาเลือกใช้สื่อจนสามารถนำสื่อแต่ละชนิดมาประกอบการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจะต้องเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยยึดเป็นแนวปฏิบัติที่สำคัญอันจะก่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

การวัดและประเมินผลตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

อรุณี วิริยะจิตรา (2532, หน้า 73-75) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะไม่สมบูรณ์ ถ้าการสอบและการประเมินผลไม่สอดคล้องกับหลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอน เมื่อการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารมีความมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความสามารถสื่อความหมายด้วยการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม การประเมินผลควรประเมินว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้มากน้อยเพียงใด ไม่ใช่ประเมินว่าผู้เรียนมีความรู้ทางภาษามากน้อยเพียงใด เหมือนกับที่เคยทำมาในอดีต

แฮริส (Haris, อ้างใน มลิวัลย์ สุขประเสริฐ, 2536, หน้า 16-17) กล่าวว่า การวัดและประเมินผล วัดได้จากการที่นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร คือ การใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้ สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนได้อ่านหรือฟังตลอดจนสามารถพูดหรือเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจในสถานการณ์ต่างๆ ได้ การประเมินผลตามวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะเน้นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมากกว่าการตัดสินผลการเรียนของนักเรียนเพราะการวัดผลประเมินผลถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน การทดสอบแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบวัดจุดประสงค์ย่อยหรือวัดความรู้ทางภาษา เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้เฉพาะจุด เช่น ความรู้เกี่ยวกับเสียง การสะกดคำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และคำศัพท์
2. แบบทดสอบแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะรวมและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา โดยทั่วไปจะวัดการฟัง อ่าน พูด และเขียน ความเข้าใจคำศัพท์ ตลอดจนการนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน

กระบวนการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

กระบวนการวัดและประเมินผลเน้นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ วัดทั้งความสามารถในการสื่อสารและความรู้ทางภาษา ผลของการวัดและประเมินจะนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ระดับเตรียมความพร้อม วัดและประเมินผลโดยเน้นการประเมินพฤติกรรม การเรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรมและความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟังและพูด ระดับอ่านออกเขียนได้ วัดประเมินผลจากความสามารถในการใช้ภาษาในด้านความเข้าใจ

การฟัง พูด อ่าน เขียน และการสะกดคำ ส่วนระดับมาตรฐาน พื้นฐานตอนต้น วัดความสามารถในการใช้ภาษา โดยประเมินให้ครบทั้ง 3 ลักษณะคือ ประเมินผลก่อนเรียน ประเมินผลระหว่างเรียน และประเมินผลภายหลังเรียน ประเมินทั้งภาคปฏิบัติ ภาคความรู้ และเจตคติ โดยเครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐาน ขั้นพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยใช้การทดสอบมาตรฐานความรู้ความสามารถ (Proficiency Test) สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษา

ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน

วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาภาษาต่างประเทศ โอกาสที่นักเรียนจะใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันมีน้อย จึงทำให้ขาดความมั่นใจและความสามารถทางทักษะสัมพันธ์ ครูผู้สอนจึงต้องใช้กลวิธีการต่างๆ ที่หลากหลาย เพื่อช่วยเพิ่มโอกาส เพิ่มความมั่นใจ และความสามารถทางทักษะสัมพันธ์ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนเพราะช่วยให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยได้เร็วและกล้าแสดงออก (รัตนา พฤกษ์วัน, 2532, หน้า 27) เพราะการสอนเป็นกระบวนการของพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู นักเรียน และสภาพแวดล้อม (อำนาจ จันทร์แป้น, 2532, หน้า 81)

ครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยสร้างสถานการณ์จำลอง หรือเลือกใช้กิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมและได้ปฏิบัติจริง เพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง การที่จะให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม มีความพึงพอใจที่จะแสดงออกในด้านต่างๆ (ความคิด ด้านวาจา ด้านพฤติกรรม) ครูต้องมีความเป็นกันเอง มีความเป็นประชาธิปไตย รู้จักใช้แรงจูงใจ (Motivation) หรือการเสริมแรง (Reinforcement) และสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็สิ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองต่อกิจกรรมที่ครูเสนอแนะช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออกช่วยให้นักเรียนสนใจบทเรียน และช่วยให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น (อัจฉรา ประไพตระกูล, อ่างใน นิวัฒน์ เวพุการ, 2537, หน้า 73) ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหากครูได้สร้างแรงจูงใจหรือให้การเสริมแรง เพิ่มความเป็นกันเองและสร้างบรรยากาศเป็นไปแบบประชาธิปไตย นักเรียนก็จะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครู

ปฏิสัมพันธ์ทางการสอนทักษะสัมพันธ์ในวิชาภาษาอังกฤษ คอน ไบอัน (Donn Byrne, 1987, p.7) ได้จัดปฏิสัมพันธ์ออกเป็นกิจกรรมที่เน้นความถูกต้องแม่นยำทางด้านไวยากรณ์ (Accuracy) และกิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษาอย่างอิสระ เพื่อให้เกิดความ

คล่องแคล่วทางภาษา (Fluency) โดยที่ครูเป็นศูนย์กลางมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนทั้งชั้น และนักเรียนเป็นศูนย์กลางมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกัน ซึ่งอาจอยู่ในลักษณะการทำงานเป็นกลุ่ม โดยจัดให้ครูมีบทบาทและหน้าที่ 4 แบบ

แบบที่ 1 เป็นปฏิสัมพันธ์ที่ครูมีบทบาทเป็นผู้นำ (Conductor) ทำหน้าที่จัดกิจกรรมให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตามที่ครูบอก เช่น ให้นักเรียนฝึกสนทนา (Controlled Conversation) ให้นักเรียนฝึกพูดตามรูปแบบไวยากรณ์ (Drill)

แบบที่ 2 ครูมีบทบาทเป็นผู้จัดกิจกรรม (Organizer) และเป็นผู้ควบคุมดูแล (Monitor) ครูจะจัดกิจกรรมให้นักเรียนฝึกเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม นักเรียนฝึกไวยากรณ์หรือคำศัพท์หรือพูดโต้ตอบสนทนาระหว่างนักเรียนด้วยกัน ตามรูปแบบที่ครูกำหนดให้ ขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ครูจะคอยตรวจสอบความถูกต้องทางไวยากรณ์

แบบที่ 3 ครูมีบทบาทเป็นผู้กระตุ้น (Stimulator) จัดและควบคุมกิจกรรมให้นักเรียนทั้งห้องปฏิบัติ ปฏิสัมพันธ์ส่วนนี้แม้ว่าครูจะมีบทบาทมากกว่านักเรียน แต่นักเรียนยังมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาอย่างอิสระ เช่น สนทนาโต้ตอบซึ่งกันและกัน (Conversation) การอภิปราย (Discussion) ครูจะกระตุ้นและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด และแสดงออกทางภาษาอย่างหลากหลาย

แบบที่ 4 ครูมีบทบาทเป็นผู้จัดการ (Manager) และเป็นผู้ให้คำปรึกษา (Consultant) ส่วนนี้นักเรียนจะเป็นศูนย์กลางของกิจกรรม มีอิสระในการปฏิบัติกิจกรรมมากที่สุด นักเรียนได้แสดงออกอย่างเต็มที่ นักเรียนอาจปฏิบัติกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มมีประเด็นที่แตกต่างจากปฏิสัมพันธ์ในแบบที่ 2 คือ ปฏิสัมพันธ์ในแบบที่ 4 นี้ครูจะไม่ตรวจสอบความผิดพลาดของนักเรียนอย่างผูกขาด เปิดโอกาสให้กลุ่มของนักเรียนเป็นผู้ตรวจสอบ (Check) ความถูกต้องกันเอง เมื่อนักเรียนไม่แน่ใจในความถูกต้องนักเรียนจึงขอคำแนะนำเพิ่มเติมจากครู

ปฏิสัมพันธ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นครูควรจัดให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยความเต็มใจ มีความพร้อมมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานและกิจกรรมหลากหลายในกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ครูควรจัดปฏิสัมพันธ์ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาและกิจกรรม เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายและสนใจที่จะเรียนต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการแสวงหาความรู้ เป็นกระบวนการของการคิด การตัดสินใจ การจินตนาการ การใช้เหตุผล และการแก้ปัญหา นักการศึกษาจึงให้ความสำคัญต่อการอ่านมาก และได้ให้ความหมายของการอ่าน ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2522, หน้า 80) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่าน หมายถึง การแปลอักษร (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นคำพูด (เสียง) และมีความหมายที่ใช้สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับ ผู้อ่าน (ผู้ฟัง) ซึ่งบางคำไม่จำเป็นต้องออกเสียงก็เข้าใจความหมายกันได้

ศิริพร จิตะฐาน (2531, หน้า 40) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นการเรียนรู้ความคิดของผู้อื่น เป็นการแสวงหาความรู้และเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวาง ข้อความเพียงประโยคเดียวหรือบทความทั้งบท จนถึงหนังสือทั้งเล่มย่อมต้องมีความคิดของผู้เขียนแฝงอยู่ ผู้อ่านต้องจับความของผู้เขียนให้ได้

เยาวรีย์ ประเสริฐภักดิ์ (2534, หน้า 5-6) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการของความคิดและความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่อ่านอยู่ ถือว่าเป็นการอ่านไม่ได้ การที่ผู้อ่านจะเข้าใจเนื้อหาที่อ่านหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆ อย่าง เช่น ความยากง่ายของเนื้อหา สภาพทางร่างกายของผู้อ่าน ทักษะในการอ่านนั้นต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ไม่ใช่ว่าทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเพียงอย่างเดียว แต่ผู้อ่านจะต้องสามารถตีความ วิเคราะห์ข้อความที่อ่านว่าเป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นความคิดเห็น รู้จักรวบรวมจัดระเบียบในสิ่งที่อ่าน

ดูบิน (Dubin อ้างใน สุจิตรา อินทรศรีศรี, 2537, หน้า 12) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการซับซ้อนและมีหลายคุณลักษณะ มีองค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกาย และสภาพทางสังคมรวมอยู่ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของการอ่าน ที่ สุขุม เฉลยทรัพย์ (2529, หน้า 4) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไปตามสภาพร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ภูมิหลัง และความสนใจของแต่ละคน

Miles V. Zintz (1975, p.6) กล่าวว่า การอ่านเป็นการถอดรหัสของการเขียนคำหรือข้อความ ดังนั้นจึงต้องถ่ายทอดออกมาด้วยปากเปล่า เป็นการเข้าใจภาษาของผู้เขียนของแต่ละเรื่อง

นัททอล (Nuttal, 1982 อ้างใน กนกวรรณ คาเดท, 2539, หน้า 10) กล่าวว่า การอ่านหมายถึงความสามารถของผู้อ่านที่จะดึงเอาความหมายหรือใจความสำคัญของบทอ่านออกมาให้ได้ใกล้เคียงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดและความสามารถในการทำความเข้าใจในการสื่อในรูปของการเขียน คือ ผู้อ่านกับผู้เขียนจะต้องสื่อความหมายซึ่งกันและกันโดยใช้ข้อความ (Message) เป็นสื่อ ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถที่จะเข้าใจและตีความสิ่งที่ผู้เขียนเขียนและสื่อความหมายได้ถูกต้อง จุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้นมากกว่า การอ่านตัวภาษานั้นๆ (Johnson & Morrow, 1982, อ้างใน กนกวรรณ คาเดท, 2539, หน้า 11) การอ่านยังเป็นการกระบวนการแห่งสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิด ซึ่งผู้อ่านจะเกิดความเข้าใจเมื่อผู้อ่านมีความรู้และความสามารถทางภาษา โดยการแปลความหมายจากสัญลักษณ์ทางภาษาหรือตัวอักษรที่บันทึกไว้ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดในสมอง ซึ่งต้องมีพื้นฐานความรู้และประสบการณ์เดิมเพื่อเป็นแกนนำในการเลือกและจับใจความ (ศศิธร ทัศนียทิพากร, 2534, หน้า 12, เพ็ญศรี กันทาสุวรรณ, 2536, หน้า 11, อุษณีย์ วรรณจิต, 2536, หน้า 11) นอกจากนั้นการอ่านยังหมายถึงการแปล แนวคิดจากตัวอักษรที่อ่านโดยผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจ ความสัมพันธ์ของแนวคิดต่างๆ ที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรได้อย่างถูกต้อง โดยที่ลักษณะการเขียนของผู้เขียนก็มีส่วนสำคัญในการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวคิดนั้นๆ ได้ ซึ่งในเรื่องราวบางเรื่อง จะมีความสัมพันธ์ของแนวคิดหลายด้าน เช่น ความสัมพันธ์ในเรื่องของเวลา ตัวบุคคล สถานที่ ความสัมพันธ์ของเหตุและผล ความสัมพันธ์ในด้านการเปรียบเทียบ เป็นต้น ถ้าหากผู้อ่านมีความเข้าใจความสัมพันธ์ด้านต่างๆ เหล่านี้แล้วก็จะสามารถทำความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่านได้ (ประเทิน มหาจันทร์, 2530, หน้า 154)

สรุปได้ว่า การอ่าน คือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน เป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อน ซึ่งต้องอาศัยความรู้ ความคิด ความสามารถในการด้านโครงสร้างของภาษา การจับใจความสำคัญ ตีความ วิเคราะห์ แปลความ ขยายความ ตลอดจนการนำประสบการณ์เดิมมาใช้ บอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้ จึงถือว่าประสบความสำเร็จในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับสติปัญญาและภูมิหลังของผู้อ่านว่ามีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์เดิมมากน้อยเพียงใด

สมุทร เชนะพานิช (2530, หน้า 92-93) กล่าวว่าความเข้าใจ (Comprehension) เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับการศึกษาและประสบการณ์หลายด้านของแต่ละคน ความเข้าใจถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจ ก็อาจกล่าวได้ว่าการอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น ความเข้าใจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรู้ ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ จะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญๆ ของถ้อยคำและประโยคที่ผู้เขียนใช้

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรู้ ทักษะและความสามารถในการหลายๆ ด้านเป็นหลักใหญ่ เพื่อที่จะได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือทำความเข้าใจต่างๆ ได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนว่าต้องการจะอธิบาย ชี้แจง สั่งสอน ชักจูง หรือให้ความเพลิดเพลิน นอกจากนี้จะต้องสามารถพิจารณาไตร่ตรองหาข้อสรุป ความหมาย (Conclusion) ให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียนต้องการ ความเข้าใจแบบนี้ จะต้องพึงเหตุผล อาศัยการเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ต่างๆ หรือสิ่งที่ได้เคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสำคัญ

กนกรัตน์ ศรีวิจิตร (2531, หน้า 41) ได้กล่าวสรุปเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า คือ การที่ผู้อ่านได้ความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนสื่อความคิดออกมาเป็นตัวอักษร ในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องอ่านด้วยความเข้าใจในข้อความระดับต่างๆ เริ่มจากคำ วลี ประโยค อนุเจต และเรื่องราวที่มีความต่อเนื่องกันว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร สามารถจับใจความสำคัญได้

นอกจากนี้ สุทธิพร ปาละดี (2531, หน้า 15) กล่าวว่า การที่ผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ผู้อ่านต้องมีความรู้ในเรื่องความหมายของกลุ่มคำ การเรียบเรียงประโยค และการมองเห็นความสัมพันธ์ของแต่ละประโยค ซึ่งสอดคล้องกับความเห็น จงกลณี รูปพงษ์ (2536, หน้า 12) ว่ามีความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง สรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ สรุปความคิดเห็นและทัศนคติของผู้เขียนได้ นอกจากนั้นยังต้องมีความสามารถในการนำความคิด ความรู้สึก จินตนาการ ตลอดจนภูมิหลังและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านมาผสมผสานเข้าด้วยกันในขณะที่อ่านจึงจะนับว่าเป็นการอ่านที่สมบูรณ์

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่านมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนเพราะเป็นเงื่อนไขที่บอกให้ทราบว่านักเรียนมีพัฒนาการอ่านอยู่ในระดับใด ต้องแก้ไข ปรับปรุง พัฒนา หรือส่งเสริมอย่างไรบ้าง

เบอร์มิสเตอร์ (Burmeister อ้างใน สมเชาว์ ชาทินฤดม, 2527, หน้า 11-12) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ค่อนข้างละเอียดโดยอาศัยพื้นฐานจาก นอริส แซนเดอร์ (Norris Sanders) ซึ่งดัดแปลงมาจากระดับขั้นของความเข้าใจในการอ่านของบลูม (Bloom's Taxonomy) ซึ่งแบ่งระดับความเข้าใจออกเป็น 7 ระดับ ดังนี้คือ

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถจำในสิ่งที่ผู้เขียนไว้ได้ เช่น จำได้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่อง คำสั่ง และลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง เป็นต้น
2. ระดับการแปลความหมาย (Translation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านนำข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปแปรเป็นรูปอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การให้คำจำกัดความ การนำใจความไปแปลเป็นรูปแผนภูมิ เป็นต้น
3. ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนมิได้เขียนไว้โดยตรง เช่น หาเหตุเมื่อกำหนดผลมาให้ หรือให้เหตุมาแล้วสามารถหาผลได้ การคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง เป็นต้น
4. ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในหลักการและนำไปใช้ในหลักการและนำไปประยุกต์ใช้จนประสบความสำเร็จ
5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนย่อย ที่ประกอบเข้าเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ การวิเคราะห์การโฆษณา การวิเคราะห์คำประพันธ์การเข้าถึงความไม่สมเหตุสมผลของเรื่องที่เขียน ตลอดจนการตกลงความเห็นในเรื่องที่อ่านได้
6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำเอาความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านมารวบรวมและจัดเรียงเสียใหม่
7. ระดับการประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถในการกำหนดเกณฑ์และตัดสินเรื่องที่อ่านโดยอาศัยเกณฑ์จากประสบการณ์ของตนเอง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537, หน้า 95) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของความเข้าใจในการอ่านดังนี้

1. จำ เป็นขั้นเริ่มแรกของการอ่านที่สมองจะต้องจำเรื่องราวให้ได้ จำความหมายของคำให้ได้ จำจำกัดความของคำยาก จำชื่อตัวละครและเหตุการณ์สำคัญ การที่ครูจะทราบว่ามีนักเรียนมีความจำเรื่องที่อ่านได้มากหรือน้อย ก็ใช้วิธีตั้งคำถามเรื่องที่อ่านหรืออาจให้สะกดคำ บอกความหมาย บอกคำจำกัดความ

2. เข้าใจ เป็นขั้นที่นักเรียนสามารถเล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเองได้ เข้าใจความคิด ถ้อยคำ ประโยค และข้อความที่ให้คติสอนใจ สรุปเรื่องเป็นมโนทัศน์ โดยใช้คำพูดของตนเอง ดังนั้นการที่ครูจะประเมินว่านักเรียนมีความเข้าใจมากหรือน้อยควรตั้งเป็นคำถามด้วยการให้เล่าเรื่อง สรุปเรื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

3. นำไปใช้ เป็นขั้นที่นักเรียนควรมีการฝึกนำถ้อยคำ ประโยค และเหตุการณ์ที่ได้จากการอ่านไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นใหม่ หรือนำไปใช้แก้ปัญหาในวิชาอื่นๆ

4. วิเคราะห์ เป็นขั้นที่ให้นักเรียนแยกองค์ประกอบย่อยของแนวคิดที่ได้จากการอ่าน รู้จักแยกความหมายของคำที่มีความหมายหลายอย่าง สามารถบอกได้ว่าองค์ประกอบใดมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เกี่ยวข้องกันเลย

5. สังเคราะห์ เป็นขั้นที่ให้นักเรียนรู้จักสรุปแนวคิดของเรื่อง ค้นหาลักษณะ โครงสร้างที่คล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยอ่าน สุภาษิตหรือคำพังเพยที่มีความหมายเปรียบเทียบ แล้วใกล้เคียงกัน อีกทั้งยังสามารถสรุปแนวคิดที่เหมือนกันและต่างกันได้ด้วย

6. ประเมินค่า เป็นขั้นสูงสุดของการคิดที่ให้นักเรียนรู้จักตัดสินเรื่องที่อ่านว่าอะไรคือ ส่วนที่เป็นจริง และอะไรคือส่วนที่เป็นเท็จ พิจารณาและค้นหาคุณค่าที่ปรากฏในเรื่อง ได้แก่ ความรัก ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ และยักรวมไปถึงความเป็นเหตุเป็นผลด้วย เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักสังเกตการใช้ถ้อยคำ การบรรยายที่ทำให้เกิดภาพพจน์ ตลอดจนความประทับใจอื่นๆ ที่ได้จากการอ่านเรื่อง

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2525, หน้า 36) ได้สรุปความเข้าใจในการอ่านว่าจะต้องแสดงลักษณะของระดับความเข้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาใน 3 ลักษณะ คือ

1. Literal Reading คือ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านระดับนี้ ความหมายก็บ่งชัดอยู่แล้วว่า อ่านหนังสือออก อ่านได้ อ่านแล้วรู้เรื่องราวเรื่องอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

2. Interpretative Reading คือ การอ่านแล้วแปลความ ตีความ ขยายความ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่องคือต้องจำเรื่อง ต้องแปลความ ต้องขยายความ นับเป็นระดับความเข้าใจที่สูงไปกว่าระดับอ่านเอาเรื่อง

3. Critical Reading เป็นการอ่านขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถของสติปัญญาขั้นสูงสุด โดยอาศัยการอ่านระดับเอาเรื่อง ระดับแปลความเป็นพื้นฐาน

ดอลล์แมน (Dallman, อ้างใน เขาวรีย์ ประเสริฐศักดิ์, 2534, หน้า 1-2) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ดังนี้คือ

1. ความเข้าใจในระดับข้อเท็จจริงหรือความเข้าใจในระดับตัวอักษร (Factual level) หมายถึง ความเข้าใจที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านตามตัวอักษรที่ปรากฏในเนื้อความนั้นๆ เป็นความเข้าใจ เนื้อหาที่ผู้เขียนได้เขียนเอาไว้นั่นเอง

2. ความเข้าใจในระดับตีความ (Interpretative level หรือ Reading between the lines) หมายถึง ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ของผู้อ่านที่สามารถตีความและสรุปสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้รู้ทั้งที่ผู้เขียนมิได้ระบุไว้โดยตรงในเนื้อความ ความเข้าใจในระดับนี้ซับซ้อนกว่าระดับแรกที่ได้กล่าวเอาไว้

3. ความเข้าใจในระดับประเมินค่า (Interpretative level หรือ Reading beyond the lines) หมายถึง ความเข้าใจที่เกิดจากความสามารถในการประเมินผลว่าข้อมูลหรือเนื้อหาสาระนั้นๆ มีความถูกต้องหรือไม่ อย่างไร หลังจากที่ได้อ่านเรื่องราวทั้งหมด ทั้งนี้ผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์และความรู้ที่ได้สะสมมาช่วยในการวิเคราะห์วิจารณ์และตัดสินใจสิ่งที่ได้อ่าน

ส่วน เพ็ญศรี รังสิยากุล (2528, หน้า 123) ได้กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่านว่า สามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจตามตัวอักษร หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความเข้าใจตามตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในแต่ละบรรทัด เป็นความเข้าใจถึงคำพูดที่ผู้เขียนใช้นั่นเอง

2. ความเข้าใจที่เกิดจากการตีความหมาย หมายถึง การที่ผู้อ่าน อ่านแล้วเข้าใจว่า ผู้เขียนหมายถึงสิ่งใด

3. ความเข้าใจที่จะนำการสรุปเป็นความเข้าใจที่เกิดขึ้นภายหลัง การอ่านเรื่องราว ทั้งหมด แล้วนำเอาสิ่งต่างๆ ที่ได้จากการอ่านมารวบรวมเป็นบทสรุป

สรุปแล้ว ระดับความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญที่จะกำหนดขอบข่าย วัตถุประสงค์ และการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนว่าผู้สอนจะสอนให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ ระดับไหน ซึ่งอาจจะเป็นการสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการหาความหมายของคำศัพท์ เพื่อนำเอาคำศัพท์ไปใช้ได้ถูกต้องตามความหมายและโครงสร้างของประโยค การหาใจ ความสำคัญ และรายละเอียด การอ่านหาความสัมพันธ์ของใจความในเรื่องที่อ่านสามารถเข้าใจ ลำดับของเรื่อง สามารถทำนาย คาดการณ์ สามารถเล่าเรื่องสรุป และเขียนเรื่องออกมาเป็น คำพูดของตนเองได้ ดังนั้นการจัดระดับความเข้าใจในการอ่านก็เพื่อจะกำหนดจุดประสงค์ และเนื้อหาในการอ่านของนักเรียนให้เหมาะสมกับระดับชั้นนั่นเอง

บลูม และคณะ (Bloom and Others, 1976 อ้างใน นิติยา ชัยสวัสดิ์, 2538, หน้า 18) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ คือ

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การจับใจความรายละเอียดต่างๆ ตามลำดับเหตุการณ์ และสามารถเปรียบเทียบ จำแนกหรือทบทวนเรื่องที่อ่านได้

2. ระดับการจัดเรียงใหม่ (Reorganization) หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะ ประเภทของสิ่งที่อ่าน ย่อเรื่องทั้งหมด หรือข้อความบางตอน ตลอดจนสามารถสรุปและ สังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

3. ระดับการให้ข้อคิด (Inferential Comprehension) หมายถึง ความสามารถที่ ผู้อ่านสรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และตีความหมายที่มีได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจาก ข้อความที่อ่าน

4. ระดับประเมินผล (Evaluation) หมายถึง ระดับความสามารถที่ผู้อ่านจะต้อง ตัดสินประเมินผลด้วยตนเองว่าข้อความหรือเรื่องที่อ่านนั้น อะไรเป็นข้อเท็จจริงอะไรเป็น ข้อคิด ตลอดจนสามารถประเมินความเชื่อถือของเรื่องที่อ่านได้

5. ระดับความซาบซึ้ง (Appreciation) หมายถึง ความสามารถในการอ่านระดับ สูงที่ผู้อ่านมีอารมณ์ตอบสนอง เนื้อเรื่องที่อ่านตามภาษาของผู้เขียนและแสดงออกทางอารมณ์ เมื่อได้อ่านเรื่อง

พอสรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ต่างก็มีความคล้ายคลึงกัน ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร ข้อเท็จจริง การสรุปความ และคุณค่าต่างๆ ผู้สอนสามารถนำเอาระดับความเข้าใจเหล่านี้ไปกำหนดขอบเขตของเนื้อหา วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน กำหนดแนวทางในการเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผล ให้สอดคล้องกับระดับความเข้าใจเหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของผู้เรียน

องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

ผู้อ่านจำเป็นต้องรู้องค์ประกอบของการอ่าน เพื่อช่วยให้การอ่านบรรลุเป้าหมาย คือ มีประสิทธิภาพ

เพียร์สัน และจอห์นสัน (Pearson & Johnson, 1978, p.9) ได้รวบรวมองค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกตัวผู้อ่านที่จะทำให้การอ่านประสบผลสำเร็จ ดังนี้

1. องค์ประกอบภายในตัวผู้อ่าน ได้แก่
 - 1.1 ความรู้ด้านภาษา คือ เสียง โครงสร้าง ศัพท์
 - 1.2 ความสนใจ
 - 1.3 แรงจูงใจ
 - 1.4 ความสามารถในการอ่าน หมายถึง สามารถจับใจความจากสิ่งที่อ่านได้
2. องค์ประกอบภายนอกตัวผู้อ่าน ได้แก่
 - 2.1 ลักษณะของสิ่งที่อ่าน เช่น ความยากง่ายของศัพท์ ประโยค และโครงเรื่อง
 - 2.2 สิ่งแวดล้อมอื่นๆ เช่น บ้านและโรงเรียน ซึ่งมีพ่อ แม่ เพื่อน และครู

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2527, หน้า 83-84) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

1. ภูมิหลังของประสบการณ์เป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่าน เพราะจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถให้ความหมายแก่สัญลักษณ์ที่อ่านและสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ ความแตกต่างในด้านประสบการณ์ของผู้อ่านจะทำให้สัมฤทธิ์ผลในการอ่านแตกต่างกัน
2. วุฒิภาวะ การจะประสบผลสำเร็จในการอ่านได้ ผู้อ่านจะต้องมีความพร้อมในด้านต่างๆ อยู่ระดับหนึ่ง วุฒิภาวะของผู้อ่านจะเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญถึงความพร้อมในการเรียนรู้และการอ่าน
3. พัฒนาการด้านสติปัญญา สติปัญญามีส่วนสำคัญต่อความพร้อมและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพราะการอ่านซึ่งต้องใช้ความคิดในระดับนามธรรม จำเป็นต้องอาศัยสติปัญญาอยู่มาก

4. พัฒนาการด้านร่างกาย สุขภาพที่ดีจะช่วยให้การอ่านได้ดีแต่สุขภาพที่ไม่สมบูรณ์จะทำให้ขาดสมรรถภาพในการอ่าน ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และขาดความสนใจในการอ่าน

5. พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม การปรับตัวทางด้านอารมณ์และสังคมมีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการอ่าน ความล้มเหลวในการอ่าน อาจนำไปสู่การปรับตัวที่ไม่ดีและการปรับตัวที่ไม่ดี อาจนำไปสู่ความด้อยสมรรถภาพในการอ่านได้

6. พัฒนาการด้านความสนใจ ความสนใจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้อ่านได้ดี หรืออ่านได้ไม่ดี การที่จะประสบผลสำเร็จในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องมีความรู้สึกรักอยากเรียนรู้ และอยากอ่าน

7. พัฒนาการด้านการเรียนการสอนอ่านในระยะเริ่มแรก การเรียนการสอนอ่านที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้อ่าน โดยเฉพาะในระยะเริ่มเรียน จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านในระดับสูงต่อไปด้วย

ฟินอคคิอาโร (Finocchiaro, อ้างใน วิณา สังข์ทองจิณ, 2530, หน้า 3) ได้รวบรวมองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน ดังนี้

1. ความสามารถในการหาใจความสำคัญหรือจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่าน
2. ความสามารถในการเห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อเท็จจริงต่างๆ ในเรื่องที่อ่าน
3. ความสามารถในการรวบรวมลำดับความคิดและทำนายสิ่งที่ปรากฏต่อไปได้
4. ความสามารถในการสรุปสิ่งที่อ่านได้

ส่วน เตือนใจ ดันงามตรง (2534, หน้า 7-8) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวทางการอ่านของนักเรียน ได้แก่

1. ผู้อ่าน ในตัวผู้อ่านจะประกอบไปด้วยภูมิหลัง ศัพท์ ความรู้เกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการสร้างความหมายในการอ่าน ดังนั้นผู้อ่านคนใดที่มีคุณสมบัติดังกล่าวไว้มากก็ย่อมได้เปรียบ และมีโอกาสประสบผลสำเร็จในการอ่านได้มากกว่า

2. คำราหรือข้อเขียน สิ่งพิมพ์เหล่านี้จะแตกต่างกันในด้านเนื้อหาสาระแนวความคิดรูปแบบการจัดระเบียบ การเขียน และจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง แต่อย่างไรก็ตามข้อเขียนมิได้ ส่งความหมายออกมาอย่างเด่นชัดเสมอไป ผู้อ่านต้องใช้การตีความและการตีความนั้นต้องอาศัยความรู้เดิมหรือภูมิหลังร่วมกับข้อความจากบทอ่านนั้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความหมายมาจากข้อเขียนรวมกับความรู้เดิมของผู้อ่าน

3. บริบทหรือสภาพและเงื่อนไขในการอ่านย่อมแตกต่างกัน เช่น อ่านในสภาพของงานประจำหรือสภาพที่ครูสั่งให้อ่าน การตั้งจุดประสงค์ของผู้อ่านย่อมแตกต่างกันไป และวิธีการอ่านก็จะแปรไปตามจุดประสงค์นั้นด้วย กล่าวคือ การอ่านงานประจํา นั้น ผู้อ่านมีภูมิหลังมาก่อนและรู้ว่าการข้อความอะไรบ้าง และบางทีอาจเป็นเพียงการอ่านเพื่อเลือกหยิบเอาข้อความบางประการเท่านั้น ส่วนการอ่านงานอีกประเภทหนึ่งนั้นต้องอ่านแบบซึมและเรียนรู้ทั้งข้อความหลังและรายละเอียด

4. กลวิธีการอ่าน (Strategies) ผู้อ่านจะต้องเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับบทอ่าน เพื่อเก็บความหมายจากการอ่านนั้น และเป็นเครื่องช่วยผู้อ่านในการประมวลเนื้อหาสาระเพื่อความเข้าใจเช่น การอ่านครั้งแรก (Pre-Reading) การอ่านบทอ่าน (While-Reading) และการอ่านครั้งหลัง (Post-Reading) เป็นต้น

สรุปได้ว่า ผู้อ่านจะต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น มาใช้เป็นสื่อเพื่อช่วยในการอ่าน ให้ประสบความสำเร็จในการอ่าน คือ อ่านแล้วมีประสิทธิภาพ

เอกสารเกี่ยวกับการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี

การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี (CIRC : Cooperative Integrated Reading and Composition)

เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ชนิดใหม่ ประเภทการเรียนเป็นทีม (Student Team Learning) พัฒนาขึ้นในปี 1987 โดย Steven, Madden, Slavin, และ Farnish

การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เป็นวิธีการเรียนชนิดหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความเข้าใจในการอ่านออกมาในรูปของการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่านออกมาตามความคิดเห็นของตนเองหลังจากการเล่าเรื่อง นอกจากนี้การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ยังเป็นการเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นสื่อในการพัฒนาการอ่านได้อย่างกว้างขวาง โดยผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 2 คน ผู้สอนจะจัดผู้เรียนในแต่ละกลุ่มเป็นคู่ ระหว่างผู้ที่เรียนเก่งและผู้ที่ยังเรียนอ่อนช่วยกันทำกิจกรรมการอ่านที่ครูมอบหมายหลังจากที่ครูนำเสนอเนื้อหาเรียบร้อยแล้วและในช่วงสุดท้ายของการเรียนผู้เรียนในกลุ่มทั้งหมดจะกลับ

เข้ามาทำงานช่วยกันตรวจแก้ไขงานของกันและกันอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เราเรียนจบบทเรียนแต่ละบทแล้วจะมีการทดสอบเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้จากการทดสอบกับคะแนนที่ได้จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มเพื่อสร้างความตระหนักในความสำเร็จของการเรียน (วรพรรณ สิทธิเลิศ, 2537, หน้า 19)

จะเห็นได้ว่า การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เป็นการเรียนการสอนที่ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเก่งได้ช่วยเหลือผู้เรียนอ่อน ทำให้ผู้เรียนทั้ง 2 ระดับความสามารถได้มีปฏิสัมพันธ์กัน ช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ เห็นอกเห็นใจกัน มีความจริงใจต่องาน มุ่งหมายความสำเร็จของงานกลุ่มเป็นสำคัญ

สุริย์ บาวเออร์ (2535, หน้า 19-20) ได้กล่าวถึงการเรียนที่ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มว่าวิธีดังกล่าวสามารถทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียนได้ดังนี้

1. นักเรียนมีทักษะในการสื่อสาร การเข้าสังคม การเป็นผู้นำ และการอภิปราย
2. นักเรียนมีความนับถือตนเอง เพราะว่าได้ช่วยกันแก้ปัญหาของกลุ่ม
3. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

จากหลายๆ ทักษะ

4. มีแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากทุกคนมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนสูง
5. ให้ผลทางด้านจิตพิสัย (Affective) เพราะว่ามันนักเรียนสามารถอภิปรายตามที่

ตนเองรู้สึก

6. นักเรียนอ่านมีโอกาสแสดงความคิดเห็น ทำกิจกรรม และประสบความสำเร็จในการเรียน

7. ส่งเสริมด้านความคิด (Cognitive) นักเรียนรู้จักใช้เหตุผลและรู้จักใช้ความคิดอย่างรอบคอบ

8. ให้ผลทางด้านสุขภาพจิต (Psychological Health) และนักเรียนรู้สึกได้รับการยอมรับ

9. นักเรียนในชั้นเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อกัน

องค์ประกอบของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี

การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมต่างๆ เป็นทีมตามระดับความสามารถ โดยมีองค์ประกอบใหญ่ๆ (Stevens et al., อ้างใน วรพรรณ สิทธิเลิศ, 2537, หน้า 21) ดังต่อไปนี้คือ

1. การจับคู่ผลัดกันอ่านออกเสียง (Partner Reading) โดยเริ่มจากนักเรียนอ่านเรื่องที่ได้อ่านเองในใจก่อน แล้วจับคู่ผลัดกันอ่านออกเสียง คนละ 1 บรรทัด ขณะที่คนหนึ่งอ่าน ผู้ฟัง (อีกคนหนึ่ง) จะต้องดูตามไปด้วย เพื่อตรวจสอบว่าคู่ของตนอ่านผิดหรือไม่ จะได้ช่วยกันแก้ไข

2. การทำความเข้าใจและทำนายโครงสร้างเรื่อง (Story Structure and story-Related Writing) นักเรียนจะได้รับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เมื่อนักเรียนอ่านมาได้ครึ่งเรื่อง จะให้นักเรียนหยุดอ่านแล้วให้บรรยายลักษณะทิศทางของเรื่อง และปัญหาของเรื่องที่อ่าน แล้วให้นักเรียนทำนายว่าปัญหาที่เกิดขึ้นอาจจะถูกแก้ไขอย่างไร หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านต่อจนจบ นักเรียนต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านว่าอะไรเกิดขึ้นบ้างในการแก้ปัญหา และให้นักเรียนเขียนเรื่องที่มีหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านในรูปแบบตัดต่อ เช่น นักเรียนอาจจะเขียนตอนจบของเรื่องแตกต่างออกไปตามที่พวกเขาได้ทำนายไว้ในตอนแรก

3. การฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ (Word Out Loud) กิจกรรมขั้นนี้ได้รับรายการคำศัพท์ใหม่หรือคำศัพท์ยากที่ใช้ในเรื่องที่อ่าน ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำเหล่านี้กับเพื่อนในกลุ่มหรือคู่ของตน จนกว่าจะสามารถอ่านได้คล่องและถูกต้อง

4. การให้ความหมายของคำศัพท์ (Word Meaning) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้รับรายการคำศัพท์ในเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ใหม่ สำหรับพวกเขาและให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมดู หากจำกัดความของวลี และให้เขียนประโยคเพื่อแสดงความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ

5. การสรุปเรื่องด้วยคำพูดของตนเอง (Story Retelling) หลังจากการอ่านเรื่องแล้ว และหลังจากการอภิปรายในกลุ่มแล้ว ให้นักเรียนสรุปประเด็นหรือจุดสำคัญของเรื่องกับคู่ของตน โดยการสรุปนี้ ให้นักเรียนใช้คำพูดของตนเอง

6. การสะกดคำศัพท์ (Spelling) กิจกรรมขั้นนี้ให้นักเรียนทดสอบเพื่อนคนอื่นๆ โดยใช้รายการ (List) สะกดคำศัพท์ของแต่ละสัปดาห์ โดยนักเรียนใช้ Disappearing List ถามคำศัพท์ใหม่ เพื่อประเมินเพื่อน จนกว่าเพื่อนจะสามารถตอบได้ครบหมด (เป็นการช่วยกัน) หลังจากนั้นนักเรียนจะใช้รายการที่มีคำสะกดเขียนไว้ครบ มาผลัดกันถามอีกหลายๆ ครั้ง เพื่อให้สามารถสะกดคำได้หมดทุกคำ

7. การทดสอบ หลังจากนักเรียนแต่ละคนได้ทำกิจกรรม 1-6 แล้ว ให้คู่ของตนประเมินว่ากิจกรรมที่ผ่านมานั้นประสบความสำเร็จตามเกณฑ์หรือไม่

หลังจากการอ่าน 3 ครั้ง นักเรียนจะถูกทดสอบโดยให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ ทดสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และให้อ่านคำ (รายการคำศัพท์) แบบออกเสียงให้ครูฟัง ในขั้นตอนนี้ นักเรียนไม่สามารถช่วยกันได้ คะแนนที่ได้จะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของคะแนนทีม (รายสัปดาห์)

ทั้งนี้ นักเรียนจะได้รับการสอนโดยตรงเกี่ยวกับทักษะเฉพาะเกี่ยวกับการอ่านเพื่อเข้าใจความ 1 วัน/สัปดาห์ เช่น การจับใจความสำคัญ การสรุป การเปรียบเทียบแนวคิด

ขั้นตอนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี

การเรียนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เป็นวิธีที่ฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กระบวนการเรียนเป็นกลุ่มเป็นเครื่องมือ ดังนั้นในลำดับขั้นตอนการสอนจึงพอสรุปขั้นตอนสำคัญได้สองประการ คือ (Stevens, et al, อ้างใน วรพรรณ สิทธิเลิศ, 2538, หน้า 72)

การเตรียมการสอน

สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงในขั้นเตรียมการสอน โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีอยู่ 4 ประการ คือ

1. การเตรียมเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นแบบโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่จะเป็นชุดๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียนที่มหาวิทยาลัยจอห์นส์ ฮอปกินส์ เป็นผู้สร้างขึ้นเอง หรือครูผู้สอนสามารถที่จะเลือกเนื้อหาที่ใช้สอนประเภทเดียวกัน เช่น เรื่องที่เป็นตอนเดียวจบหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายถึงฉาก ตัวละคร สถานที่ เวลา ที่มีเหตุการณ์ดำเนินไป อธิบาย เป้าหมายของตัวละคร การกระทำ และผลจากการกระทำเป็นอย่างไรบ้างและเรื่องจบลงแบบใด หรืออาจจะใช้เรื่องที่ไม่สมบูรณ์แล้วให้นักเรียนคาดการณ์ว่าส่วนที่ไม่สมบูรณ์นั้นควรเป็นอะไร เช่น นักเรียนอ่านเรื่องที่ไม่มีตอนจบแล้วคาดว่าเหตุการณ์จะจบลงอย่างไร เป็นต้น

2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม (Assigning Students to Teams) ครูเป็นผู้จัดกลุ่มนักเรียนเข้าเป็นกลุ่ม (Reading Groups) ก่อน กลุ่มละ 2 คน โดยจัดให้นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจับคู่กับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ แล้วจัดนักเรียนกลุ่มอ่านเข้าเป็นกลุ่มซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากกลุ่มอ่าน 2 กลุ่ม คือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และต่ำ 2 คน ครูควรเป็นผู้จัดการแบ่งกลุ่มเองเพื่อขจัดปัญหานักเรียนที่ชอบพอและสนิทสนมกันมารวมกลุ่มกัน และครูจะต้องคอยกระตุ้นให้นักเรียน

เห็นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม ความร่วมมือกันของสมาชิกในกลุ่มทุกคนไม่เฉพาะแต่คู่ของคนที่ทำนั้น ครูอาจจะจัดกลุ่มใหม่เมื่อเรียนจบในแต่ละแผนการสอน

3. การจัดทำใบคะแนนของนักเรียน (Team Score Sheet) เป็นแบบบันทึกคะแนนรายบุคคลของนักเรียน แต่ละทีมประกอบด้วย รายชื่อสมาชิกในทีมและตารางและคะแนนทดสอบ เมื่อจบแต่ละบทเรียน เช่น ความเข้าใจในการอ่าน อ่านออกเสียงคำศัพท์ หาความหมายของคำ การสอบสะกดคำ และการเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น ครูจะอธิบายการได้มาซึ่งคะแนนแต่ละอย่าง ทีมที่ทำคะแนนได้ถึง 90 คะแนนขึ้นไป จะได้รับเกียรติบัตร “Great team” และทีมที่ได้คะแนน 70-79 จะได้รับเกียรติบัตร “Good team” ครูควรอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนและให้นักเรียนเป็นผู้กรอกรายชื่อสมาชิกในทีมเอง

4. การจัดทำแบบฟอร์มบันทึกการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Assignment Record Form) ในแบบฟอร์มจะมีชื่อนักเรียน วันที่ที่เรียน และตารางกิจกรรมที่ทำหลังการอ่านและในระหว่างการอ่าน

กิจกรรมการเรียนการสอน

การสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านที่เป็นระบบครบวงจร โดยเริ่มจาก

1. ชี้นำเสนอบทเรียน (Teacher Presentation)

ครูเป็นผู้นำเสนอบทเรียน โดยการทบทวนศัพท์เก่า สอนคำศัพท์ใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ยาก โดยการอธิบายและให้คำจำกัดความ เพื่อที่จะให้นักเรียนสามารถนำเอาคำศัพท์ไปสร้างประโยคได้อย่างมีความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หลังจากที่ครูสอนคำศัพท์แล้ว ครูก็จะแนะนำเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน ให้นักเรียนเดาหรือคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่ครูจะให้อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร โดยเดาจากคำศัพท์ที่ครูสอนเพื่อเป็นการโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับเรื่องที่จะเรียน

2. ฝึกทำงานเป็นทีม (Team Practice)

กิจกรรมที่นักเรียนฝึกทำงานเป็นทีม จะทำเมื่อครูนำเสนอบทเรียนเรียบร้อยแล้ว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้คือ

2.1 ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่ (Controlled Practice)

2.2 ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ (Free Practice)

2.1 ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่ (Controlled Practice)

หลังจากที่ครูทบทวนศัพท์เก่า แนะนำศัพท์ใหม่และแนะนำเรื่องที่จะอ่าน แล้วนักเรียนจะได้ทำกิจกรรมดังต่อไปนี้ตามลำดับขั้นในกลุ่มของตนโดยมีครูคอยควบคุมอยู่

2.1.1 อ่านออกเสียงคำศัพท์ (Word Out Loud) นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์จากรายการคำศัพท์ (Word Mastery List) ที่ครูให้กับคู่ของตนเปลี่ยนกันอ่านและช่วยกันแก้ไขเมื่ออ่านผิด จนกระทั่งอ่านได้ราบรื่นรวดเร็วและถูกต้อง กิจกรรมในข้อนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้ความหมายของคำโดยอัตโนมัติ และไม่เป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจในเรื่องที่จะได้อ่านเลย

2.1.2 ฝึกหาความหมายของคำ (Word Meaning Practice) นักเรียนใช้คำศัพท์จากรายการคำศัพท์ (Word Mastery List) ในการฝึกหาความหมายของคำศัพท์ จากพจนานุกรมแล้วเขียนความหมายของคำศัพท์เป็นคำพูดของตนเอง (ถ้าทำได้) และสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูให้

2.1.3 สะกดคำ (Spelling) นักเรียนฝึกสะกดคำศัพท์กันคู่ของตนหรือกับเพื่อนในทีม โดยมีคนบอก 1 คน ให้สมาชิกในกลุ่มเขียนแล้วเปลี่ยนกันตรวจจนกว่าจะสะกดคำได้ทุกคำ

2.1.4 อ่านในใจ (Silent Reading) หลังจากหาความหมายของคำและสะกดคำได้แล้ว นักเรียนอ่านเรื่องที่ครูกำหนดให้ในใจก่อน เพื่อรวบรวมและทำความเข้าใจเรื่องก่อนที่จะฝึกอ่านออกเสียงในขั้นต่อไปกับเพื่อน

2.1.5 การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) นักเรียนเปลี่ยนกันอ่านคนละย่อหน้ากับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม เมื่อใครอ่านออกเสียงไม่ถูกก็ช่วยกันแก้ไข ส่วนครูผู้สอนจะต้องคอยเดินดูนักเรียนทุกกลุ่มเป็นการสังเกตความถูกต้องในการอ่านของนักเรียนและคอยช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา

2.1.6 การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน (Treasure Hunt) นักเรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันตอบคำถามแต่ละตอนของเรื่องที่ครูให้อ่าน ปรีกษาและอภิปรายหาคำตอบที่ถูกต้องก่อนที่นักเรียนแต่ละคนจะเขียนคำตอบของตนเองส่งครู

2.1.7 การเล่าเรื่อง (Story Retelling) นักเรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันสรุปใจความสำคัญของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์เป็นคำพูดของตนเอง โดยครูใช้คำถามแนะแนวทางในการเล่าเรื่อง

2.1.8 การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Story-Related Writing) นักเรียนเขียนสรุปใจความสำคัญลำดับเหตุการณ์จากการเล่าเรื่องสอดคล้องกับความรู้นึกคิดและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านตามแนวคิดของตัวเอง

หลังจากที่นักเรียนทำกิจกรรมในข้อ 2.1.1-2.1.8 ครบแล้ว นักเรียนจะบันทึกลงในแบบฟอร์มการทำงานที่ได้รับมอบหมาย

2.2 ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ

หลังจากที่นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม โดยมีครูคอยควบคุมดูแลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกทำงานเองตามลำพัง โดยการช่วยตรวจแก้ไขความถูกต้องในการทำงานของผู้ร่วมทีม (Peer Pre-Assessment) ก่อนที่จะส่งครู นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถฝึกอ่านเรื่องที่ตนสนใจได้ตามความต้องการนอกห้องเรียน

3. ขั้นตอนการทดสอบ (Testing)

หลังจากที่นักเรียนเรียนจบแต่ละบทแล้ว ครูผู้สอนจะทดสอบนักเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจการอ่าน การสร้างประโยชน์จากคำศัพท์ที่ให้ และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ซึ่งใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน ครูผู้สอนต้องให้นักเรียนยกโต๊ะจากกลุ่ม คะแนนของกลุ่มขึ้นอยู่กับความสามารถของสมาชิกในทีมทุกคน เมื่อนักเรียนทำการทดสอบเสร็จครูผู้สอนควรตรวจสอบและบอกคะแนนของแต่ละทีมให้ทุกคนทราบ หากเป็นไปได้ควรบอกให้นักเรียนทราบในคาบต่อไป เพื่อเป็นการกระตุ้นและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน

4. ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition)

ทันทีที่ผู้สอนคิดคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนและแต่ละทีมเสร็จแล้วควรจะให้รางวัลเกียรติบัตร หรือคำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ดีถึงเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นคุณค่าของความร่วมมือและความสำเร็จในทีม

การคิดคะแนน

สตีเวนส์ และคณะ (Stevens, et al. อ้างใน วรพรรณ ลิทธิเลิศ, 2538, หน้า 75) ได้กำหนดการคิดคะแนนเพื่อเป็นการตัดสินความสำเร็จของกลุ่มไว้ดังนี้

1. การกำหนดคะแนนของทีมในการอ่าน (Determining Team Score in Reading) มีจุดประสงค์เพื่อที่จะให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานของตนเพื่อเป็นแรงเสริมในการให้ความร่วมมือกันในการทำงานและกระตุ้นให้นักเรียนขยันทำงานติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการให้คะแนนหรือรางวัลทีมในการอ่านเพื่อเป็นการเสริมแรงแก่ผู้เรียน

คะแนนที่จะได้มาของแต่ละทีมจะเป็นคะแนนที่สมาชิกในแต่ละทีมได้จากการทดสอบแล้วจึงนำเอาคะแนนที่แต่ละคนได้มารวมกันเฉลี่ยเป็นคะแนนของทีม ดังเช่น

กิจกรรม (Activities)	การให้คะแนน (Scoring)
1. Reading Comprehension Test	
2. Word Meaning Test	100
3. Spelling Test	
(การทดสอบตามกิจกรรมดังกล่าว นักเรียนทำในกระดาษคำตอบ)	
4. Word Out Loud Test	อ่านถูกหมดครั้งแรกได้ 100 คะแนน
	อ่านถูกหมดครั้งที่สองได้ 80 คะแนน
	เป็นต้น

การสอนในข้อที่ 4 ซึ่งได้แก่ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนจะสอบกับครูตัวต่อตัว ซึ่งอาจจะใช้เวลานอกชั้นเรียนก็ได้

นอกจากนี้ถ้าผู้เรียนคนใดหรือทุกคนต้องการฝึกการอ่านเพิ่มเติมโดยอิสระนอกเหนือจากเรื่องที่ครูให้อ่านในชั้นเรียนก็ย่อมทำได้ แต่นักเรียนจะต้องทำรายงานเรื่องที่ได้ไปอ่านเองมาส่งครูทุก 2 สัปดาห์ ครูก็จะมีคะแนนพิเศษให้

2. คะแนนการทำงานของทีม (Teamwork Points) หมายถึง คะแนนความร่วมมือในทีมครูจะมีคะแนนให้ 20 คะแนน สมาชิกของทีมแต่ละทีมจะได้คะแนนตามพฤติกรรมในการเรียน ซึ่งขึ้นอยู่กับความสำเร็จของการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครู ความร่วมมือและช่วยเหลือกันและกันและการปฏิบัติตามกฎของห้องเรียน ในคาบสุดท้ายของการเรียนแต่ละสัปดาห์ ครูจะให้คะแนนสมาชิกแต่ละคนในทีม โดยเขียนลงในแบบฟอร์มการทำงาน

3. การคิดคะแนน (Calculating Team Scores) ครูผู้สอนนำคะแนนที่นักเรียนได้จากการสอบข้อเขียน สอบอ่านออกเสียงคำศัพท์ คะแนนการทำงานที่สมาชิกในแต่ละคนในทีมได้มารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนสมาชิกในแต่ละทีม คะแนนที่ได้ออกมาจะเป็นคะแนนทีม

กลุ่มที่ได้คะแนน 90-100 จะได้รับเกียรติบัตรให้เป็น Super teams

กลุ่มที่ได้คะแนน 80-89 จะได้รับเกียรติบัตรให้เป็น Great teams

กลุ่มที่ได้คะแนน 70-79 จะได้รับเกียรติบัตรให้เป็น Good teams

ครูผู้สอนอาจจะให้รางวัลเพิ่มรวมกับเกียรติบัตรก็ได้ หลังจากการสอบแต่ละครั้งทันทีที่ครูทำคะแนนเสร็จ ครูจะบอกคะแนนในคาบต่อไป เพื่อให้ให้นักเรียนตื่นตื่น และกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน รวมทั้งเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความร่วมมือของสมาชิก ทำให้ได้มาซึ่งความสำเร็จของกลุ่ม และเพื่อพัฒนาตนเองในครั้งต่อไป

การเรียนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เป็นอีกทางเลือกหนึ่งของครูผู้สอน ที่ได้พยายามค้นคว้าหาวิธีการสอนใหม่ๆ หรือการนำนวัตกรรมมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองทางด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจได้เป็นอย่างดี จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ประสบผลสำเร็จเพราะในการเรียนแบบ CIRC มีการแบ่งกลุ่มเรียนเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนตระหนักว่าตนมีความสำคัญต่อกลุ่มเท่าเทียมกัน ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม จะเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลวของสมาชิกทุกคน ซึ่งเป็นการฝึกการทำงานเป็นทีม และฝึกให้มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวมได้เป็นอย่างดี และการเรียนแบบนี้ยังช่วยแก้ปัญหาชั้นเรียนใหญ่ได้อีกด้วยเพราะภายในกลุ่มมีการดูแลกันเองอยู่แล้ว

สำหรับปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล การแบ่งให้มีนักเรียนหลายระดับความสามารถในแต่ละกลุ่ม จะช่วยให้เกิดการช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เด็กเก่งจะช่วยเหลือเด็กอ่อน และการช่วยเหลือกันในกลุ่มย่อยนี้ จะให้ผลดีกว่าที่ครูต้องคอยให้ความช่วยเหลือเด็กอ่อนเป็นรายบุคคล และยังเป็นการลดบทบาทของครูในชั้นเรียนลงด้วย ครูจะได้มีเวลาเตรียมบทเรียน เตรียมกิจกรรม หรือมีเวลาให้คำแนะนำในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุษบา โชคช่วยชู (2536) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

ดวงเดือน สิงหาราช (2538) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมส่งเสริมการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดนันทาราม อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า กิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่ใช้การเขียนเป็นสื่อกระตุ้นนั้น มีส่วนส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน และมีนิสัยรักการอ่าน

เพ็ญศรี กันทาสุวรรณ (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการใช้เทคนิคต่อบทเรียนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาจากนักเรียน 3 กลุ่ม คือ นักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง กลุ่มอ่อน ผลการทดลองปรากฏว่า การเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการต่อบทเรียนทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีมาก

จกกลณี รูปพงษ์ (2536) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษและการให้ความร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสูงเม่นชนูปถัมภ์ อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ โดยใช้วิธีสอนแบบ เอส ที เอ ดี กับกลุ่มทดลอง และใช้วิธีสอนตามคู่มือครูกับกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยวิธี เอส ที เอ ดี เพิ่มขึ้นแตกต่างกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยวิธีการตามคู่มือครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรพรรณ สิริเลิศ (2537) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

จากการรวบรวมผลงานวิจัยของสลาบิน (Slavin, 1990) ที่เกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือพบว่า จากการทดลอง 70 การทดลองเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือทุกประเภท ทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา

และทำการทดสอบโดยการเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามปกติ ผลปรากฏว่า มีการทดลองถึง 41 การทดลองที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปรียานุช ชีววิทยานันท์ (2536) ได้ทำการศึกษาวิจัยผลของการใช้เกมการแข่งขันเป็นทีมที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกกลุ่ม หลังการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เกมการแข่งขันเป็นทีมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำระหว่างก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มปานกลางเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศรไกร รุ่งรอด (2533) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และการให้ความร่วมมือต่อกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบ เอส ที เอ ดี กับได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนตามคู่มือครูของ สสวท. พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบ เอส ที เอ ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เรวัต กาวีตะ (2533) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏผลดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนเพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้การสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน เมื่อเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนแล้ว มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มอ่อนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านที่เพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนกลุ่มอ่อนของกลุ่มที่เรียนโดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนทั้งกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อนที่เรียนโดยการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนกลุ่มเก่งและปานกลางของกลุ่มที่เรียนโดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนมีผลสัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกันกับนักเรียนทุกกลุ่มของกลุ่มที่เรียนโดยการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน เมื่อเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนแล้ว มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า การแก้ปัญหาการศึกษาที่มีประสิทธิภาพวิธีการหนึ่งคือรูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม การเรียนแบบสหการ หรือการเรียนแบบร่วมมือ การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เป็นวิธีการเรียนการสอนโดยอาศัยแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำมาทดลองกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น